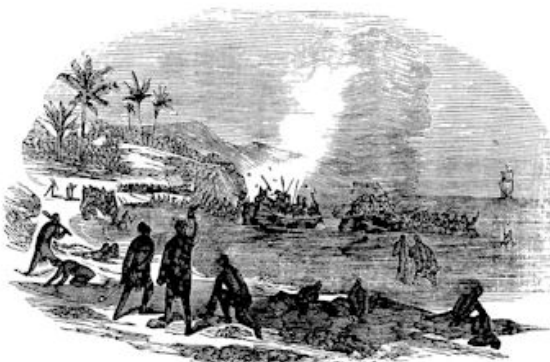

DE HEIDENEN VAN POLYNESIË.

De Zuidzee-eilanden kunnen aangewezen worden als een schitterend bewijs van hetgeen het Evangelie den volken aanbrengt welke het aannemen. Onmogelijk kan men zich voorstellen wat zij tegenwoordig zijn en dat vergelijken met wat zij eertijds waren, zonder zich doordrongen te gevoelen van bewondering en dankbaarheid jegens den Zaligmaker.

In de vorige en in het begin van deze eeuw waren de nog weinig bekende volkeren van deze verafgelegen streken de schrik der zeevaarders, die met hen in aanraking moesten komen. Deze eilanders waren afschuwelijke wilden, bijna allen menscheneters, en van wie men met de woorden der Schrift zeggen kan, dat „hunne voeten snel waren om bloed te vergieten.“ Wee den armen schipbreukeling, die in hunne handen viel of het schip dat zij overrompelden! Men zou eene lange lijst kunnen opmaken van al de slagtoffers hunner afgrijselijke wreedheid.

De voorstelling van ons plaatje is eene uit het jammervolle tijdvak der Polynesische geschiedenis. In 1787 werd een der schepen over welke de beroemde fransche scheepvaarder La Peyrouse het bevel voerde, zoo als men daar ziet, door de wilden van een der Samoa-eilanden aangevallen, en daaruit ontstond een vreeselijk gevecht, waarna vele blanken omkwamen, en onder deze de kapitein de Langie, een der knapste officieren van de expeditie.

Dertig jaren later, toen de eerste zendelingen naar die zelfde streken gingen, hadden dergelijke tooneelen herhaalde malen plaats, en, nog korter geleden, in 1845, vernam een engelsch zendeling die voor de eerste maal het eiland Maroe betrad, aldaar, dat de inboorlingen in twee jaren tijds niet minder dan dertig of veertig vreemde schepelingen hadden vermoord.

Omstreeks denzelfden tijd had het engelsche schip de Twee Gezusters voor een der eilanden derzelfde groep het anker geworpen. De inboorlingen kwamen aan boord om levensmiddelen tegen europesche koopwaren te ruilen. Ongelukkig ontstond er om een bagatel twist tussehen den kapitein en het opperhoofd der wilden, en in dienzelfden twist kreeg deze een slag met een touw. Dadelijk beval hij zijne onderhoorigen te water te gaan; allen gehoorzaamden, en men dacht van hen verlost te zijn. Maar

des anderen daags 'smorgens vroeg, toen men er het minst aan dacht, naderden zij in grooten getale het schip, klonterden er met de hun eigene vliegheid tegen op, en binnen weinige minuten was de geheele ekwipaasje uit elf personen bestaande vermoord en in zee geworpen, of tot spijze voor de aanvallers bewaard. Het vaartuig werd daarna geplunderd en aan de vlammen prijs gegeven.

Vergeten wij echter niet hierbij te voegen, dat deze jammervolle gebeurtenis de gevaren der onwetendheid aan den dag bracht en tevens de moordenaren eene strenge bestraffing deed ondervinden. Onder de voorwerpen die de inlanders uit het schip hadden genomen, waren eenige vaten buskruid. Daar zij hiervan nog niet de regte kennis hadden, vermaakte het opperhoofd en zijne onderhoorigen zich eens met eenige kurels daarvan op het vuur te werpen om die te zien opflikkeren, toen eene vonk op een der openstaande vaten viel, den geheelen voorraad in de lucht deed springen en daarmede de hut van het opperhoofd, die met eene groote menigte van zijn volk gedood werd.

Volgens ingewonnen berichten zijn alleen in het westelijk gedeelte van Polynesië binnen twintig jaren tijds ten minste drie honderd en twintig vreemdelingen vermoord. Van dezen hadden al degenen die de wilden goed gevonden hadden op te eten, gediend om aan hunnen afgrijselijken trek in menschenvleesch te voldoen.

Sedert wordt thans in Polynesië op vele eilanden het Evangelie verkondigd. En waar het verkondigd wordt, is het thans het licht en de wet der volken geworden; zoodat er geen spoor meer is overgebleven van de wreedte gebruiken, die de menschelijke natuur ontdeenden. Integendeel toonen nu de inboorlingen die Christenen geworden zijn, zich zacht, vriendelijk, gastvrij, herbergzaam en liefdadig. In plaats dat zij trachten de schepen te verbranden, en de schepelingen te vermoorden, ontvangen zij ze met vreugde en behandelen hen met medelijden. Zij hebben hunne leeraars lief, voeden hunne kinderen behoorlijk op, geven gaarne voor de uitbreiding van het Godsrijk, en zijn in vele opzichten waardig om den Christenen van Europa tot voorbeeld gesteld te worden.

T. M. L.

NIET BEHOUDEN? JAN!

Tien jaar lang had Jan de Zondagschool bezocht, zijne teksten en psalmverzen geleerd, den Bijbel gelezen, naar zijn onderwijzer geuisterd en toch was zijn hart nog onveranderd gebleven. Zijn onderwijzer had dit opgemerkt. Hij nam hem mede naar huis en met hem alleen in zijne kamer zijnde, deed hij hem op eens de ernstige vraag: „Jan, zijt gij behouden?“

„Jan was blijkbaar getroffen; hij bloosde, werd bleek, stamelde en zeide ten laatste: „neen, mijnheer!“

„Niet behouden, Jan! dan zijt gij verloren,“ zeide de onderwijzer op droeven toon.

„Jan keek ook bedroefd. Hij scheen hier niet aan gedacht te hebben.

„Maar gij behooft niet verloren te gaan, Jan! Als gij tot Jezus komt, zal Hij u zalig maken.“

„Maar hoe kan ik komen, mijnheer! Ik weet niet waar ik Hem vinden moet.“

„Hij is hier, Hij wacht op u. In het gebed kunt gij tot Hem komen.“

Jan ging naar huis en dacht er over na. Den volgende dag kwam hij bij zijnen onderwijzer.

„Mijnheer, nu ben ik behouden; ik ben o zoo gelukkig!“

„Maar hoe dat, Jan?“

„Ik ben tot den Heer Jezus gegaan; ik zeide: zoo als ik ben kom ik tot U, lieve Heiland. En daarop wist ik dat Hij mij gered had, want Hij gaf dezen tekst in mijn hart: Die tot Mij komt, zal ik gezinsins uitwerpen.“

„Regt zoo, Jan! gij zijt behouden!“

Jan verborg zijn licht niet. Hij vertelde iedereen dat hij behouden was. Als wij allen hetzelfde deden, hoevele anderen zouden denzelfden zegen hebben!

T. M. L.

DE NAAM JEZUS.

Anna was 10 jaren oud, maar nog zeer onkundig. Nauwelijks kon zij een weinig lezen, doch nog zoo gebrekkig, dat zij zichzelf nog niet kon onderrigten uit het Boek des levens. Men had haar wel is waar den kleinen katechismus laten van buiten leeren, vóór zij de eerste communie deed, maar den lieflijken naam van haren Heiland kende zij nog niet.

Zij werd ziek; eene hevige koorts greep haar aan, en spoedig scheen het dat haar einde nabij was. Het arme kind wist het. Had zij het begrepen uit den zorgvollen blik des geneesheers, of uit de tranen harer moeder? Of

voelde zij het zelve? Wie zal het zeggen! Genoeg, zij wist dat zij ging sterven.

Ofschoon jong en onwetend werd nogtans haar gemoed, bij het zekere gevoel van den naderenden dood, hevig aangetast. Zij herinnerde zich al het kwaad dat zij gedaan had; iedere zonde harer jeugd woog haar zwaar op het hart, en daarom was zij zeer bevreemd om te sterven. Groote angst en benaauwdeheid maakten zich van hare ziel meester. „Ach!“ riep zij uit, „wat zal het toch te zeggen zijn, te moeten sterven met mijne zonden, die mij in de hel brengen! Sterven is niet het ergste; maar, o mijn God! de hel, de hel!“

De moeder zat aan haar bed. De arme vrouw was even onkundig en blind als haar kind. Een vriend had haar eens van het Evangelie gesproken, maar zij had die blijde boodschap en hem die ze haar bracht van zich gewezen, en het ook beslist verhindert dat hare dochter er iets van hoorde. De moeder droogde hare tranen af, wischte het zweet van het voorhoofd harer dochter en beproefde haar te troosten. „De goede God zal u niet in de hel werpen, gij hebt geen kwaad gedaan.“ — „Ach, moeder, indien gij eens wist hoe dikwijls ik ongehoorzaam ben geweest, hoe dikwijls ik gelogen heb! En nu naar de hel te gaan, ach, moeder, dat zal wat te zeggen zijn!“

Daar kwam de moeder op de gedachte den priester te roepen, die zou haar dochtertje wel kunnen troosten en door de geneesmiddelen der Kerk tot rust en vrede brengen. De priester kwam en diende de kleine het zoogenaamde laatste olieel toe. Maar nog had hij het huis niet verlaten, of het hartverschreurd schreijen nam weder een aanvang. „Mijn kind,“ zeide de priester, „denk niet meer aan uwe zonden, daarvan heb ik u bevrijd; die hebt gij niet meer. Geloof mij, het is de duivel die u deze gedachte inblaast.“ — Het kind beproefde die gedachte te verdrijven; maar spoedig begon zij weder te roepen: „Mijne zonden, mijne zonden! wat moet ik doen!“ De priester echter herhaalde telkens: „Denk er toch niet aan! ik heb het u immers verboden. Hoor dan naar mij! denk slechts aan de heilige moeder Gods.“ — De angst van het kind werd echter steeds grooter; het was of de verschrikkingen der hel over haar gekomen waren, alsof zij de pijnen der verdorpen zag en ten deele reeds gevoelde. De toestand was verschrikkelijk. De moeder zat bij het bed en weende zacht, terwijl zij binnensmonds hare van buiten geleerde gebeden opziede. Onverwacht riep zij uit: „Ach, lief kind, zie op Jezus! Jezus is voor uwe zonden aan het kruis gestorven.“ Bij het vernemen van dezen naam werd het kind als door een tooverslag — of juist, als door eene hemelsche magt — geheel rustig en stil.

De vriend, die haar meermalen van het Evangelie gesproken had, kwam juist binnen. Hij had de laatste woorden der moeder gehoord en zeide: „Dat was eene ingeving van den Geest van Jezus, die u, niettegenstaande uwe onwetendheid, geleerd heeft uw kind in haar stervensuur te troosten.“ — Daarop ging hij naar het bed, zonder dat iemand er aan dacht het te verhinderen, en vertelde het stervende kind van den lieven Jezus, die aan het kruis is gestorven om ons van het eeuwig verderf te bevrijden; van Jezus, die met zijne doorboorde handen voor ons de poorten des hemels ontsluit; van den dierbaren Heiland, die zijn leven heeft opgeofferd en zijn bloed vergoten, om ons eene gerechtigheid te verwerven, die voor God geldt. Gelijk een zachte regen op een dor land, vielen de woorden van dezen Christen in de benaauwde ziel der kleine in hare laatste uren.

De priester trad nu ook nader bij en sprak van Maria en van de heiligen; maar het kind gaf er geen acht meer op. Gelijk Noachs duif had ook zij de ark gevonden, waarin zij rusten kon; wat kon al het andere haar nog baten! Zij had het regte anker gegrepen en wilde nu van niets anders meer hooren.

„Jezus! Jezus! mijn lieve Jezus! Gij zijt voor mij gestorven! Uw bloed maakt mij van zonden rein! Ik dank U daarvoor, mijn Jezus! Nu kan ik gerust sterven!“

Alle schrik, alle angst was nu verdweenen; zij vreesde de hel niet meer en de dood had voor haar zijn prikkel verloren. Eenige uren later stierf zij rustig en in vrede, terwijl zij den zoeten naam van Jezus gedurig zachtkens nitsprak.

En thans ziet zij van aangezigt tot aangezigt den Koning der koningen en Heer der heeren; zij heeft de haven bereikt en prijst nu met allen, die den strijd volendigd hebben, Hem, die hen verlost en met zijn dierbaar bloed van alle zonden gewasschen heeft.

Deze geschiedenis, want het is waarlijk zóó gebeurd als hierboven verteld is, heb ik, jeugdige lezer en lezeres, voor u overgenomen uit de Vlaamsche Evangeliecode, die gij waarschijnlijk niet in handen krijgt.

Zie, dat kind was roomsch opgevoerd, had geene Zondagschool bezocht. Gij wordt opgevoerd bij den bijbel, gij gaat naar de Zondagschool. Welnu, hoe staat het met u in 't gezigt des doods?

T. M. L.